

ד' ניסן ה'תשע"ד 4.4.14

מגזין מס' 274

שבת פרשת מצורע

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

הכתב הלאומי

שליחותו הרוחנית של בעל העסק

עבודת בעלי עסקים מתחלקת לשני סעיפים עיקריים:

(א) העבודה עם עצמו. בעת עסקו ממש בשעה הפנויה, בישובו בחנות וכדומה, ילמוד משנה משניות, פרק תניא, ויהיו לו איזה דברי תורה, כמו חומש, משניות, תהלים ותניא, שיהיה בקי בהם בעל - פה, למען שיוכל לחזור עליהם בהלכו ברחוב, בשוק וכדומה.

(ב) העבודה עם זולתו. בעת הדיבור בעניני עסק יסבב הדיבור לספר איזה סיפור תוכני, ולמצוא עילה וסיבה לעורר על דבר לימוד וכיוצא בזה.

(על פי 'היום-יום' ד' ניסן)

לוח שיעורים

לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש... (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש.

שימו לב: בחול המועד פסח לא יתקיימו שיעורים ולכן ישנם שינויים בתאריכים. פרטים בטבלה.

יום	עיר	כתובת	שעה	הערות	איש קשר
ראשון ו' ניסן 6/4/14	קרית אונו	בית הכנסת חב"ד רח' יהואש 10	20:00	שיעור שבועי	חיליק 054-6-924-770
שלישי ח' ניסן 8/4/14	תל אביב	'ממעל ממש' רח' המלך ג'ורג' 15	20:30	שיעור שבועי	חנוך וינר 054-770-88-57
רביעי ט' ניסן 9/4/14	פתח תקוה	רח' פינחס חגין 7 כפר גנים (מאחורי קניון גנים)	21:30	אחת לשבועיים	סיגל 050-6-255-376 רצוי sms
רביעי כ"ג ניסן 23/4/14	זכרון יעקב	אולם תכלית (מתנ"ס זכרון) דרך אהרן 4	20:30	אחת לשבועיים	שלומי 054-2-163-648
חמישי כ"ד ניסן 24/4/14	ירושלים	'שמיא' נחלאות, רח' עזרא רפאל 25 (ליד אגריפס)	20:30	שיעור שבועי	ברלה קרומבי 054-9-457-145
שני כ"ח ניסן 28/4/14	באר שבע	בית הכנסת על שם קדושי אשוויץ רח' אברהם אבינו 2	20:30	אחת לשבועיים	אריאל רוזנטל 054-472-49-06
אירועים מיוחדים בחודש ניסן					
חמישי י' ניסן 10/4/14	חולון	ביה"כ "היכל שלמה" רח' הגבעול 1 (שכונת תל גיבורים)	20:30	חד פעמי	שלום קצב 053-5-269-151

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

פסח (הלכה ומנהג)

הכנת המטבח לפסח

המטבח הוא המקום שבו נעשה עיקר השימוש בחמץ, וכן תהליכים כבישול, אפייה וכו' הגורמים לחמץ להיספג בכלים וכדומה. על כן הכנת המטבח צריכה להיות יסודית יותר משאר הבית.

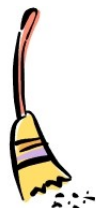
את כל החמץ שמתכוננים למכור לגוי יש לשמור במקום סגור ולמנוע גישה אליו במשך החג. אם מדובר בארון, אזי יש להדביק את דלתותיו בנייר דבק ולהצמיד כתובת בולטת: "חמץ!".

את הכשרת המטבח לפסח עושים בדרך כלל בימים האחרונים. 24 שעות לפני ההכשרה אין להשתמש בו בחמץ. כיורי נירוסטה מכשירים במים רותחים (כהכשרת השיש, להלן). כיורי המטבח המצויים דינם ככלי חרס ולא מועילה להם הכשרה. משתמשים בכיורי פלסטיק וכדומה, שמכניסים בחלל הכיור למשך הפסח. גם אז, אם יש חשש לסתימת הכיור, רצוי שלא להשתמש בכיור במים חמים.

את הברזים יש לנקות היטב, לערות עליהם מים רותחים ולפתוח את ברז המים החמים בחום המרבי. כן רצוי לערות רותחים על אריחי הקרמיקה שמסביב.

את השיש, שמניחים עליו סירים או מאכלים חמים לאחר הסרתם מן האש, נוהגים להכשיר בעירווי מים רותחים מקומקום, ובמהלך העירווי מעבירים אבן או ברזל מלובן, כדי שהמים הרותחים ממש יגיעו לכל שטח השיש.

עם זאת, יש מחמירים לכסות את השיש במשטחי קלקר, פח, דיקט נייר כסף עבה וכדומה למשך ימי הפסח.

את מבערי הגז יש לנקות ולהבעירם בחום מרבי. את המסגרות שמתחת לסירים יש להכשיר בליבון באש, ורצוי להחליפן או לכסותן. הקעריות שמלמטה יוכשרו בעירווי מים רותחים.

הכשרת כלי חמץ לפסח או קניית חדשים

ככלל רצוי שיהיו לכל אדם כלים מיוחדים לפסח, להידור מצוה, ואולם מבחינת ההלכה יש כלים שניתן להכשירם ללא כל חשש.

כלי חרס - כלי חרס או חרסינה, אפילו מצופים בזכוכית או מתכת - לא ניתן להכשירם. אך אם השתמשו בהם רק בצונן (שאינו חריף ואינו נוזל ששרה בכלי 24 שעות) - די בהדחה יסודית בלבד.

כלי מתכת - הכשרת הכלים הללו היא לפי אופן השימוש בהם: המשמשים להרתחה - יוכשרו בטבילה במים רותחים, והמשמשים לצליה וכדומה - יוכשרו בליבון באש. בהכשרת סירים יש לנקות היטב את הידיות וסביבן ולהכשיר אותן. מחבת - יש להדיחה ברותחים, ולדעת הרמ"א (רבי משה איסרליש), לכתחילה דרוש ליבון קל באש. מחבתות טפלון ותבניות אפיה - אין להכשירן כלל.

כלי זכוכית - כלים המשמשים לצונן, די להם בהדחה בלבד. המשמשים לחמין - אין להכשירם לפסח, ויש מקילים על ידי שריה במים 72 שעות, תוך החלפת המים כל 24 שעות. לגבי כלי 'דורלקס' ו'פיירקס' יש חילוקי דעות, והרבה פוסקים סבורים שניתן להכשירם לכל הדיעות.

כלי פלסטיק - לרוב הדעות ניתן להכשירם כפי אופן

הכשר כזה – יש להניחם בתוך החמץ הנמכר לגוי.

תרופות: ישנן תרופות, במיוחד סירופים, המכילות חמץ. תרופות שאין משתמשים בהן, רצוי להכלילן ב'מכירת החמץ'. ואלו שעשויים להזדקק להן בפסח, יש לבדוק ברשימת התרופות (מרכז קופ"ח הכללית מפרסם מדי שנה חוברת תרופות לפסח) אם הן כשרות לפסח.

בדיקת חמץ

בי"ג בניסן בערב בודקים את החמץ. עורכים את הבדיקה מיד עם רדת הערב (צאת הכוכבים). בשעה זו הבית כבר נקי ומוכן לפסח ולא נותר כעת אלא לערוך בדיקה אחרונה בפינות ובחורים, כדי לוודא שלא נשאר בכל זאת איזה פירור חמץ.

לפני הבדיקה מברכים: **"ברוך אתה א-דני א-להינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו על ביעור חמץ"**.

סדר הבדיקה: אבי המשפחה נוטל נר (רצוי משעווה), שקית, ונוצה. באמצעות הנר הוא מאיר בפינות ובחורים, ואת הפירורים שהוא מוצא – יכניס בעזרת הנוצה לתוך השקית. גם בני הבית יכולים להשתתף בבדיקת החמץ. נוהגים (על-פי הקבלה) לפזר בבית לפני הבדיקה עשרה פתיתים של חמץ (קשה) עטופים בנייר, אותם אוספים בעת הבדיקה על מנת לשורפם למחרת עם שאר החמץ. אחרי הבדיקה אומרים נוסח מיוחד של 'ביטול חמץ' (בתרגום לעברית): **"כל חמץ ושאר המצוי ברשותי, שלא ראיתיו ושלא ביערתיו ושאיני יודע עליו – יתבטל ויהיה הפקר כעפר הארץ"**.

ביעור חמץ

בערב פסח, י"ד בניסן, בבוקר מזדרזים לסיים את הארוחה מוקדם. אחר כך מבערים באש את החמץ המועט שנותר. אחרי שריפת החמץ מבטלים ומפקירים שוב את החמץ, גם את החמץ שאולי נותר אי שם: אחרי ביעור החמץ אומרים את הנוסח השני של 'ביטול

שימושם, בתנאי שאינם עלולים להתקלקל על ידי כך, כי אז אי אפשר להכשירם.

למותר להדגיש שהכשרת המטבח וכליו חייבת להיות בהדרכת רב המומחה בדינים אלו.

מוצרים המכילים חמץ, ביעורם או מכירתם

'חמץ' פירושו עיסה העשויה מחיטה, שעורה, שיבולת שועל או מין דגן אחר, שבאה במגע עם מים, ושהתה 18 דקות במקום מוצל, או זמן קצר מאוד במקום חם, או שבאה במגע עם דברים חריפים – עיסה זו מחמיצה ונאסרת לפסח. לא רק החמץ עצמו אסור, אלא גם כל מאכל שנתערב בו חמץ. ואם אירעה התערובת בתוך חג הפסח – אפילו כמות מזערית של חמץ אוסרת כל מה שנתערב בה, ואין בזה דין של 'ביטול בשישים' וכדומה.

פירוט חלקי של סוגי מוצרים שונים המכילים חמץ

חמץ גמור: בירה, ויסקי, קוואקר, ביסלי וכל מוצרי הבצק. מוצרים אלה – וגם הקמח עצמו בכלל – יש לבער לקראת הפסח, או למכרם כדין 'מכירת חמץ' לגוי, באמצעות רב המקום, כדי שלא לעבור ב"בל יראה ובל ימצא", שאסרה התורה שיהיה חמץ בבעלותנו בפסח.

מוצרים שעלולים להכיל מרכיבי חמץ: ממרח חרדל, מיונית, שימורי בשר ונקניקים (עמילן חיטה), תחליפי קפה, תה נמס, אבקות מרק, אבקות פלאפל, צפוצי אורז ודומיהם, מזון תינוקות (לתת שעורים), תבלינים שונים, תמציות טעם (שימוש בכוהל חמץ), תאנים מיובשות, גרעינים ובוטנים מלוחים (קמח), מלח דיאטטי ועוד. כל המוצרים הללו טעונים הכשר מוסמך מיוחד לפסח, ואם אין הכשר כזה – אסור להשתמש בהם בפסח, ויש לכלול גם אותם ב'מכירת החמץ' הנ"ל.

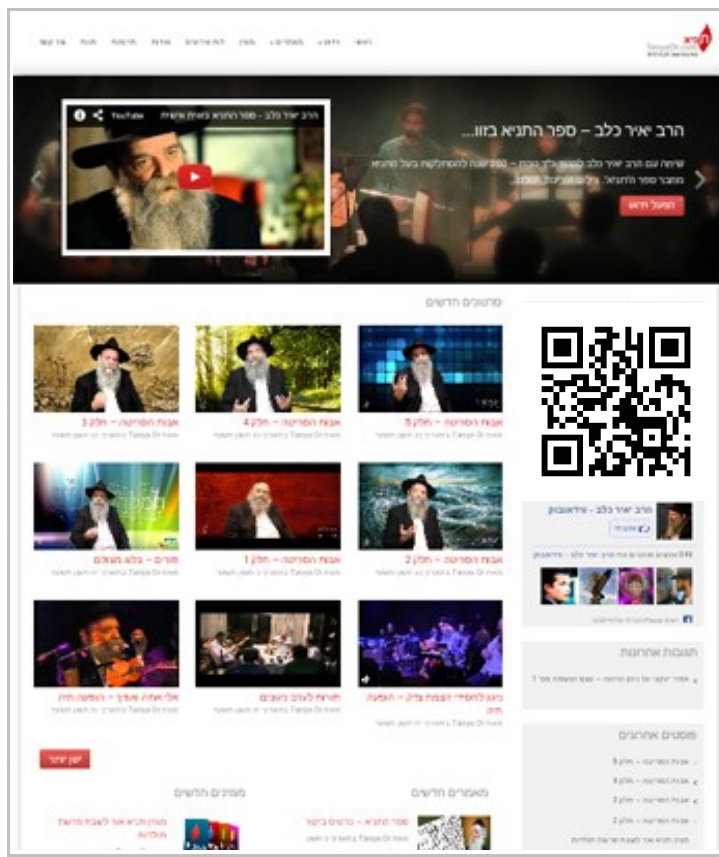
גם ממתקים, משקאות חריפים וקלים, גלידות ושלגונים טעונים הכשר מוסמך מיוחד לפסח, ובלא

סוף זמן שריפת החמץ: בשעה חמישית, (כשעה וכמה דקות לאחר סוף זמן אכילת חמץ. אין לאחר!). זמן זה במרכז הארץ בשנת תשע"ג הוא: 11:19 בבוקר. אחרי זמן שריפת החמץ אסור שימצא ויראה ברשותנו חמץ עד אחרי חג הפסח (מלבד החמץ הסגור בארון שנמכר לגוי ב'מכירת חמץ').

מעובד מתוך האתר (<http://chabad.org.il>)

חמץ' (בתרגום לעברית): "כל חמץ ושאור המצוי ברשותי, שראיתיו ושלא ראיתיו, שהבחנתי בו ושלא הבחנתי בו, שביערתי ושלא ביערתי - יתבטל והיה הפקר כעפר הארץ.

סוף זמן אכילת חמץ: מותר לאכול חמץ עד שליש היום, שהוא סוף זמן תפלה. זמן זה במרכז הארץ בשנת תשע"ד הוא: 9:59 בבוקר.

התחדשנו!

בוטאו לבקר
באתר המשודרג

www.tanyaor.com

הסיפור השבועי

ליל שימורים

כשנכנס לחדר ראה את הבעש"ט ופניו לוהטות כאש, ונחלי דמעות זולגות מעיניו. נבהל האיש ויצא מיד. עתה נוכח כי אורחו איש קדוש הוא והחליט להמתין ליציאתו. כעבור זמן יצא הבעש"ט מן החדר ועמד להתפלל תפילת ערבית בדבקות נפלאה. לאחר מכן ישב לשולחן הסדר, והחל באמירת ההגדה בקול רם ובהתלהבות עצומה.

בסוף הסדר, באמירת הלל הגדול, עצר פתאום הבעש"ט, פניו בערו כלפידים ועיניו היו עצומות, ואז פקח את עיניו וקרא בקול גדול ובשמחה גלויה: "לעושה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו!".

בסיום הסדר העז בעל הבית ושאל את הבעש"ט לפרש הנהגותיו, מדוע בכה בתחילת הערב ומה גרם לו לצעוק בהתלהבות בהלל הגדול.

ענה לו הבעש"ט: "מתברר כי לא לשווא הובאתי לאיסטנבול. צרה גדולה התרגשה על יהודי העיר, ומסרתי את נפשי לבטלה, וברוך השם תפילתי התקבלה. כאשר הגעתי לאמירת 'לעושה נפלאות גדולות לבדו' – התבטלה הגזרה בפועל".

למחרת בבוקר, בבית הכנסת, הכריז בהתרגשות אחד מחשובי הקהילה: "יהודים יקרים, ניצלנו בנס מגזרה איומה"... הקהל התאסף סביבו, והאיש סיפר:

"לקראת הפסח שכנע הוויזר את הסולטן כי היהודים משתמשים בדם ילד מוסלמי לאפיית מצות. הוא אמר לסולטן כי המצות האלה נקראות 'שמורה', וזה שם קוד פנימי בקרב היהודים למצות שנילושו בדם. הסולטן בדק ומצא שאכן יהודים רבים קונים דוקא מצה 'שמורה'.

תלאות רבות עברו על הבעש"ט (הבעל שם טוב) משעה שהחליט לעלות לארץ ישראל, אך הוא לא נרתע מכל ההפרעות ויצא למסע עם בתו אודל.

לאחר גלגולים רבים הגיעו בערב פסח לאיסטנבול שבטורקיה. בידם לא נותרה פרוטה, ובוודאי לא היו להם צורכי החג, אולם דאגתו העיקרית של הבעש"ט היתה מהסתלקות רוח הקודש שהיתה חופפת עליו תדיר.

עתה היה ברור לו כי מן השמים אין רוצים בנסיעתו, וכי עליו לחזור לעירו מז'יבוז'. הוא קיבל עליו לחזור, אולם מה יעשה בינתיים? באין ברירה הלך לבית המדרש, ושם שפך את לבו בתחנונים לפני הקב"ה שיעזרהו. בתו יצאה אל חוף הים, סמוך לנמל, לכבס את בגדיהם לקראת החג.

בדיוק אז עבר במקום יהודי עשיר. הוא הבחין באודל הבוכייה, ושאל לסיבת בכייה. ענתה לו אודל כי אביה הוא צדיק מפורסם אשר התגלגל לכאן. אין הם מכירים כאן איש ואין להם במה לחגוג את החג.

ברוחב לב הזמין העשיר את אודל ואביה לעשות את ימי החג בביתו. כשהגיע הבעש"ט לביתו לא ראה עליו העשיר שום דבר מיוחד. הוא הורה לבני הבית להגיש לאורחים ארוחה, והחל בהכנות האחרונות לקראת החג.

הבעש"ט לא טעם מאומה והסתגר בחדרו. בעל הבית הניח כי האורח עייף מתלאות הדרך, ולכן הלך לתפילת ערבית לבדו. כאשר שב בעל הבית מהתפילה ביקש מאודל להעיר את אביה. היא אמרה כי אין היא מעזה להעירו, ובעל הבית החליט לגשת בעצמו ולהעיר את האורח.

בעקבות זאת שכנעו הווזיר לאסור את כל אוכלי

ה'שמורה' אחר ליל הסדר, ולהוציאם להורג.

"כיצד נודע לי הדבר?!", המשיך האיש, "ובכן, לפני שנים, בימי שלטונו של הסולטן הקודם, נזדמן לאבי להציל את חייו של הסולטן. לאות תודה קיבל אישור חתום המתיר למחזיקו להיכנס בכל עת שירצה אל הסולטן.

"אבי מעולם לא השתמש באישור זה. לאחר שנפטר ירשתי ממנו את האישור, אך גם אני לא השתמשתי בו מעולם.

"אתמול בצהריים שכבתי לנוח וראיתי בחלומי את אבי. הוא סיפר לי על העלילה הנוראה, והורה לי ללכת מיד אל הסולטן ולומר לו כי עלילת שקר העליל הווזיר על היהודים, וכי הווזיר עצמו אינו מוסלמי אלא נוצרי יווני. לשם הוכחה עליי לומר לסולטן שישלח שוטרים אל בית הווזיר בעודו ישן, ואז יתברר כי הוא עונד צלב על צווארו.

"התעוררתי משנתי ונטיתי לחשוב כי אין זה אלא חלום. הלכתי לבית הכנסת ובשובי הביתה ישבתי לערוך את הסדר. פתאום שוב נפלה עליי תרדמה וראיתי את אבי בשנית. הוא הזהיר אותי: 'דע, אם לא תעשה כפי שהוריתי, עלול חלילה לקרות אסון ודם היהודים יהיה

על צווארך'.

"לקחתי את האישור ונכנסתי באמצעותו לארמון הסולטן. ביקשתי לפגוש את אימו הזקנה של הסולטן. סיפרתי לה את דברי החלום ואמרתי כי אני משוכנע שהדברים אמיתיים. התחננתי לפני שתעשה ככל יכולתה לבטל את הגזרה.

"אימו של הסולטן הלכה אל בנה ואמרה לו שבעלה, הסולטן הקודם, בא אליה בחלום וציווה עליה להזהיר את בנם מפני דבר רע מאוד שהוא מתכוון לעשות. הסולטן התפלא מאוד, וסיפר לה על הגזרה, אך טען כי היהודים ראויים לעונש על שהם אוכלים מצות המעורבבות בדם מוסלמים.

"עתה קראה לי האם לבוא אל הסולטן. סיפרתי את אשר אמר לי אבי בחלום. הסולטן החליט לבדוק אם אמנם הווזיר עונד צלב על צווארו. שוטרים נשלחו אל ביתו, ובראותם כי אכן צלב תלוי בצווארו בערה חמתם והם הרגוהו במכת חרב. מיד הורה הסולטן לבטל את הגזרה".

כל זה קרה בדיוק בשעה שהבעש"ט קרא בליל הסדר את המילים "לעושה נפלאות גדולות לבדו".

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת מצורע

דיני המצורע וטהרתו

לאחר שנקבע בודאות כי אדם מסויים הינו מצורע, עליו לצאת אל ’מחוץ למחנה’. וכשיסור ממנו הנגע יצא אליו הכהן, ורק כשיפסוק כי אכן חלף נגע הצרעת, יתחיל תהליך טהרתו.

לטהרת המצורע לוקחים הכהנים שתי ציפורים טהורות, מקל עץ ארז, פיסת צמר צבועה ואגודת צמח האזוב. שוחטים את אחת הציפורים, ואת דמה נותנים לכלי חרס ובו מי מעיין. לאחר שאוגדים את מקל הארז והאזוב בפיסת הצמר, טובלים אותם וכן את הציפור החיה בכלי החרס שבו דם הציפור השחווטה. מתיזים באצבע על המצורע שבע פעמים מתערובת הדם והמים, ואת הציפור החיה משלחים לחופשי.

לאחר טקס זה, טובל המצורע, מכבס את בגדיו ומגלח את כל שיער ראשו וגופו. אזי מורשה הוא להכנס למחנה ישראל וממתין שם עוד שבעה ימים. למחרת ימי ההמתנה, ביום השמיני, שוב יתגלח, יכבס את בגדיו, יטבול ויביא את קרבנו – שני כבשים זכרים, כבשה אחת בת שנה, מנחת סולת (שלושה עשרונים) בלולה בשמן ולוג שמן נוסף. לאחר הקרבת הקרבנות השונים, כל קרבן על פי מתכונתו, נותנים מדם אחד הכבשים על תנוך אוזנו הימנית של המצורע וכן על בהוני ידו ורגלו הימניים. כמו כן נותן הכהן מלוג השמן הנוסף לכף ידו השמאלית ומזה ממנה לפני ארון העדות שבע פעמים. משארית השמן שבכפו, נותן הוא שוב על תנוך אוזנו של המיטהר וכן על בהוני ידו ורגלו הימניים. לאחר מכן שופך הוא את יתרת השמן על ראשו של המצורע. לאחר כל אלה מעלה הכהן

לבסוף על המזבח את קרבנות המצורע.

מצורע שאין ידו משגת כל אלו, יכול להביא (במקום אחד הכבשים והכבשה) שני בני יונה או תורים, וכן עשרון אחד סולת במקום שלושה עשרונים.

דיני צרעת הבתים וטהרתם

כאשר מופיע נגע הצרעת בבית מגורים במין מראה ירוק או אדום, יש לקרוא לכהן ועל פי החלטתו יוסגר הבית לשבעה ימים. אם לאחר ימי ההסגר נראה כי התופעה מתפשטת, יצוה הכהן להוציא את האבנים הנגועות ולהרחיקן אל מחוץ לעיר; במקומן יניחו אבנים חדשות שאותן יטיחו כראוי. אם תשוב התופעה, אזי יוגדר הבית כנגוע בצרעת ממארת ויאמצו להורסו עד ליסוד ולהרחיק את ההריסות אל מחוץ לעיר. כל הנמצא בבית בימי ההסגר, אדם וכלים – טמא, וזקוק לטהרה בטבילה.

אם לאחר ההסגר מתברר כי נרפא הבית מן הצרעת, יטהר אותו הכהן בתהליך זהה לדרך טהרת המצורע כנ”ל.

דיני טומאת הזב ושכבת הזרע

איש שזב ממנו ריר הרי הוא מטמא את מקום מושבו. הנוגע בזב, ברוקו, במקום מושבו וברכבו, עליו לטבול ולהמתין עד הערב לטהרתו. גם הנושא את הזב או בגד או כלי שהיה במגע עימו, עליו לכבס את בגדיו. כלי חרס שנגע בו הזב – יישבר וכלי עץ יישטף. לטהרתו, ימתין הזב שבעה ימים ולאחר מכן יכבס בגדיו, יטבול ויביא קרבנות חטאת ועולה – שני בני יונה או תורים.

איש שפלט שכבת זרע, עליו לטבול ולהמתין עד הערב לטהרתו. בגד שישב עליו – יש לכבסו ובערב יטהר. היתה אשתו במגע עימו באותה שעה, עליהם לטבול ולהמתין

עד הערב לטהרתם.

דיני טומאת נידה וזבה

כאשר זב דם מאשה, הרי היא נידה משך שבעה ימים. הנוגע בה, במקום מושבה או במשכבה, עליו לטבול

ולהמתין לטהרתו עד הערב. השוכב עם אשה נידה – טמא שבעת ימים. אשה שדם זב ממנה שלא בשעת נידתה, הרי היא טמאה כנידה. לטהרתה, תיספור שבעה ימים נקיים ולמחרת תביא קרבנות חטאת ועולה – שני בני יונה או תורים.

יהודי, בפנימיותו, לעולם טהור

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

עניני התורה כתובים בארבעה רבדים מקבילים. לצד הפשט טמונים בדברי התורה רמזים, עניני דרש וסודות עמוקים. גם בציוויים העוסקים בענינים מעשיים חבויים הרבדים הנסתרים והפנימיים הללו.

פרשתנו עוסקת בדרכי הטומאה והטהרה, מטומאת צרעת ועד טומאת זיבה. טומאת הזב נחשבת חמורה, והזב מטמא את הדברים שהוא בא עמם במגע. אומרת התורה: "וכלי חרש אשר יגע בו הזב – יישבר, וכל כלי עץ – יישטף במים".

האדם כחרס

מלשון הפסוק משמע לכאורה, שדי בכך שהזב נגע בכלי חרס מבחוץ כדי לחייב את שבירתו. מפרשים חז"ל, שנגיעה בלבד "מאחוריו" (כלומר, מבחוץ) אינה מטמאה את הכלי, אלא רק הזתו של הכלי פוסלת אותו (או אם הטומאה נכנסה לתוך הכלי).

הלכה זו רומזת למערכת היחסים בין האדם לבין עניני העולם הזה. כלי חרס, העשוי מעפר, רומז לאדם, שגם הוא "יסודו מעפר". ה'כלי' הזה, הוא האדם, בא במגע עם עניני העולם הזה, שיכולים להידבק אליו. אומרת התורה, שכל עוד הדברים השליליים נדבקים באדם "מאחוריו", מבחוץ, אין בכחם לטמא את עצם מהותו של יהודי.

כך נבראנו

כך ברא הקב"ה את האדם, שמצד גופו מוכרח הוא לאכול ולשתות ולעסוק בשאר צורכי העולם הזה – כך

שבאופן טבעי יש לו הנאה מהם. עבודת האדם בעולם אינה לשבור את הגוף, שהרי עבודת ה' צריכה להיעשות על ידי הגוף. כלומר, על האדם לעשות מהגוף הגשמי ומכל עניני העולם שהוא בא עמם במגע – דירה לקב"ה.

לכן אין זו אשמתו של האדם שתוך כדי חייו בעולם דבקו בו ענינים של העולם הזה, ואין הדבר 'מטמא' אותו (אף על פי שבסופו של דבר יהיה עליו להתנקות מאותם דברים).

חריגה מהטבע

אולם יש דברים שאינם חלק טבעי ממהלך החיים בעולם הזה, והם מסומלים בטומאת הזיבה (שאף היא אינה ענין טבעי ושגרתי אלא מחלה). במשמעות הרוחנית הכוונה למצב שהאדם מגרה על עצמו את היצר (יותר מכפי שהיצר מצד עצמו מבלבל ומפריע). ולכאורה, היה אפשר אפוא לחשוב שטומאה כזאת מטמאה את האדם אפילו במגע חיצוני.

מלמדת התורה, שגם טומאה חמורה זו אינה יכולה לפגוע בעצם מהותו של יהודי – אלא אם כן היהודי הניח לה 'להזיזו', כלומר, לטלטל את כללות מציאותו. כל עוד הטומאה נגעה בחיצוניותו בלבד, אין הוא נטמא. צריך רק להסיר את האבק שמכסה ומסתיר את רצונו האמיתי ואת מהות נשמתו, ואז יתגלה שבפנימיות רצונו משתוקק כל יהודי להיות חלק מעם ישראל ולקיים את כל המצוות.

(מעובד מתוך הספר "שלחן-שבת")

על-פי 'ליקוטי-שיחות' כרך י"ז

לחדור מבעד לנגעים ולגלות את המטמון

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

הקב"ה לאברהם במעמד זה את ארץ ישראל, אמר לו: "ודור רביעי ישובו הנה, כי לא שלם עוון האמורי עד הנה".

בני האמורי בלבד השלימו את עוונם כעבור ארבעה דורות, ולכן ידעו שעכשיו הגיע הזמן שעם ישראל יירש את ארצם וידעו שיהיה עליהם לעזוב את בתיהם ולהסתלק מהארץ.

עם זאת, היתה בליבם תקווה, שכשם שהם עתידים להישלח מהארץ משום שנתמלאה סאת עוונותיהם, כך גם עם ישראל יחטא ויגורש מארצו, ואז יוכלו הם לחזור לבתיהם. לכן הטמינו את המטמונות, בהנחה שיום יבוא והם יחזרו לבתיהם וימצאו את רכושם. אולם הקב"ה הבטיח שייתן נגעים בקירות הבית, כדי שבני ישראל ימצאו את המטמונות ויתעשרו.

אוצר בלב

העובדה שדוקא האמורי נקשר לנגעי הצרעת, הבאים כעונש על עוון לשון הרע, אינה מקרית. מוסבר בתורת החסידות שה'אמורי' (מלשון אמירה ודיבור) מייצג את יצר הדיבור של דברי שטות והבל, שמביאים בסופו של דבר גם ללשון הרע. עוון זה הוא גם הגורם לצרעת, וזהו הקשר בין האמורי לנגעי הצרעת.

מצד שני, דוקא בבתי האמורי היו מטמונות של זהב. הדבר מלמדנו, שגם בתוך יהודי השקוע בדברי שטות והבל, טמונים 'מטמוניות', אוצרות יקרים ונפלאים של אמונה ואהבה לה', והתכלית האמיתית היא לחדור מבעד ל'נגעים' אל אותם אוצרות שקיימים בנפש כל יהודי ולגלותם.

"ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם" (ויקרא יד, לד) כאשר התורה מפרטת בפרשת מצורע את דיני נגעי הצרעת ומגיעה לתורת נגעי הבתים, היא משתמשת בסגנון מעורר תמיהה: "כי תבואו אל ארץ כנען אשר אני נותן לכם לאחוזת - ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם".

מסגנון הפסוק נראה, כאילו בשורה יש כאן. הקב"ה 'מבשר' לנו, שכאשר נגיע לארץ ישראל - הוא 'ייתן' לנו נגעי צרעת בבתים! וכי בשורה היא לקבל נגעי צרעת; והלוא מדובר בנגע, מחלה שבאה כעונש על עוונות!?

מטמונות בקירות

שאלה זו העסיקה גם את חז"ל, והם השיבו על כך (וגם רש"י מזכיר זאת בפירושו): נגעי הצרעת בבתים צפנו בתוכם גם טובה לעם ישראל. שכן, כששמעו האמורים שעם-ישראל מתקרב לארצם ועומד לגרשם, הטמינו "מטמוניות של זהב" בקירות בתיהם במשך ארבעים השנים ששהו בני ישראל במדבר. לכן נתן הקב"ה נגעים בקירות הבית, דבר שחייב הריסת הקירות, ובדרך זו היו מתגלים המטמונות.

אולם כאן מתעוררת שאלה אחרת: כיצד ידעו בני האמורי במשך כל ארבעים השנה שבני ישראל היו במדבר, שהם עתידים לרשת את הארץ? כמו כן נדרש הסבר מדוע דוקא העם האמורי הטמין את המטמונות ולא יתר עמי כנען.

תקוות האמורי

אלא האמורי היה שונה מכל עמי כנען האחרים. הוא היחיד שנזכר בנפרד ב'ברית בין הבתרים'. כשהבטיח

(מעובד מתוך הספר "שלחן-שבת")

על-פי 'ליקוטי-שיחות' כרך ל"ב)

חסידות על הפרשה מצורע

בעולם'.

וגילוי ה'מטמוניות' כמדרשו - הם האוצרות הרוחניים שבנפש היהודית, מביא ל'מטמוניות' כפשוטו - שפע רב של כסף וזהב גשמיים.

(לקוטי שיחות כרך כב, עמ' 197)

כדי להיות "לרצון לפני ה'" על האדם להיות "כל ימיו בתשובה"

והבגד או השתי... אשר תכבס וסר מהם

הנגע וכובס שנית וטהר (יג, נח)

וסר מהם הנגע: אם כשכיבסוהו בתחילה על פי כהן סר ממנו הנגע לגמרי. וכובס שנית: לשון טבילה (רש"י)

ביאור ענין "וכובס שנית" בעבודת האדם:

"כשכיבסוהו בתחילה" - כשאדם שב בתשובה על

חטא שחטא,

"סר ממנו הנגע לגמרי" - נמחל לו לגמרי מה שעבר

על מצות המלך" (אגרת התשובה פ"ב),

"וכובס שנית" - "אמנם שיהיה לרצון לפני ה'...

(להיות רצוי וחיביב לפניו יתברך כלפני החטא) היה

צריך להביא קרבן... ועכשיו... התענית הוא במקום

קרבן".

"לשון טבילה" - כדי להיות "לרצון לפני ה'" על

האדם להיות "כל ימיו בתשובה", על ידי 'טבילה' ב'מי

הדעת הטהור' של התורה. וכמבואר באגרת התשובה

(פ"ט) ש"כל ימיו בתשובה" היינו 'תשובה עילאה',

הנעשית על ידי העסק והשקידה בתורה.

(לקוטי שיחות כרך ז עמ' 99)

לקרב כל יהודי באשר הוא

והובא אל הכהן: ויצא הכהן אל מחוץ למחנה (יד, ב-ג)

"והובא אל הכהן" - בסופו של דבר כל יהודי יחזור אל הקב"ה, שנקרא כהן, כמאמר רז"ל (ויק"ר פט"ו) "אמר הקב"ה אנא כהנא". והדרך להביא לכך היא...

"ויצא הכהן אל מחוץ למחנה" - יש לצאת בשליחותו של הקב"ה לכל יהודי באשר הוא, יהא מעמדו ומצבו אשר יהא, ולקרבו אל אביו שבשמים.

(משיחת ש"פ תזריע תשל"ו)

מטרת הגלות - לגלות ה'מטמוניות' שבאדם

ונתץ את הבית... והוציא אל מחוץ לעיר (יד, מה)

ונתץ את הבית: וביתא דנא סתריה (חורבן בית המקדש). והוציא אל מחוץ לעיר: ועמא הגליה לבבל (מדרש רבה)

רש"י פירש לעיל (פסוק לד) שנגעי בתים הביאו לידי גילוי מטמוניות של זהב. כלומר, כשקורה דבר מצער, אירוע שגורם ל'ניתוץ הבית' (גזלת מנוחת הנפש), אין ספק שהדבר לא בא אלא כדי להוסיף טובה וברכה, לגלות את הטוב הטמון אצל האדם.

והוא הדין לחורבן הבית וגלות עמנו: מטרת הגלות היא לגלות את ה'מטמוניות' שבאדם, האוצרות הרוחניים הנפלאים שנתן בורא כל הנשמות יתברך בתוך כל נפש יהודית, וכן לגלות את ה'מטמוניות' שמסביבו - הניצוצות הקדושים הטמונים ב'חלקו

בקרו אותנו באתר
www.tanyaor.com המחודש
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנפש

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

שבת שלום!!!

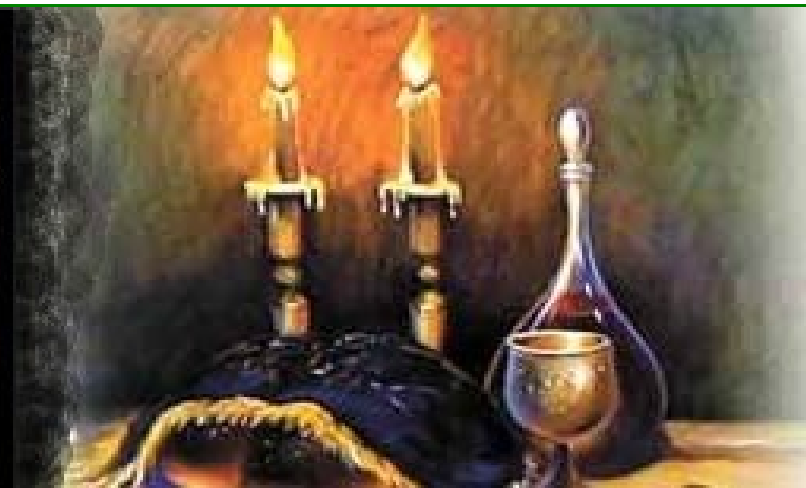
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
19:38	18:25	י-ם
19:41	18:40	ת"א
19:40	18:32	חיפה
19:40	18:42	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון